

UZASADNIENIE

Pozwem z 16 listopada 2020 r. (data prezentaty), powód L.Sp. z o.o. z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego B. M. S.A. z siedzibą w W. kwoty w wysokości 341,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09 listopada 2017 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że 22 czerwca 2017 roku pozwany zawarł z konsumentami umowę pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...). Kwota udzielonego kredytu wynosiła 2.500 zł, a pozwany bank w dniu wypłaty pobrał od konsumenta kwotę 349,75 zł tytułem prowizji. Powód podkreślił, że prowizja została sfinansowana w ten sposób, że bank w ramach udzielonego kredytu pożyczył konsumentce środki na zapłatę prowizji a następnie z tych środków potrącił prowizję.

W dalszej części uzasadnienia wskazano, że konsument dokonał całkowitej spłaty pożyczki 19 lipca 2017 roku tj. wcześniej niż przewidywał to harmonogram spłat. W związku z tym bank na podstawie art. 52 ustawy o kredycie konsumenckim był zobowiązany w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty do rozliczenia z konsumentką spornej kwoty, termin ten upłynął 03 sierpnia 2017 roku.

Kolejno powód podniósł, że 29 października 2020 roku między nim a konsumentem zawarta została umowa cesji wierzytelności pieniężnej, która przysługiwała pożyczkobiorczyni od pozwanego w związku z w/w umową pożyczki. W związku z powyższym powód dnia 29 października 2020 roku wystosował do pozwanego zawiadomienie o dokonanym przelewie wierzytelność. Powód wezwał Bank do zapłaty spornej kwoty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania.

Jako materialnoprawną podstawę dochodzonego roszczenia wskazano art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (dalej: u.k.k.). Z daleko idącej ostrożności procesowej powód wskazał także, że podstawę jego roszczenia może stanowić również art. 385¹ § 1 k.c. oraz art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 410 § 2 k.c.

Powód nadmieniał, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się kwota 341,29 zł obliczona jako proporcjonalny zwrot prowizji z tytułu wcześniejszej spłaty pożyczki.

(pozew k. 2-4)

W dniu 19 listopada 2020 roku Sąd Rejonowy dla W. M. w W. wydał nakaz zapłaty.

(nakaz zapłaty k. 18)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o wydanie postanowienia stwierdzającego utratę mocy nakazu zapłaty w całości jak również oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą od pełnomocnictwa według norm przepisanych. Pozwany zaprzeczył istnieniu podstawy do zwrotu na rzecz kredytobiorcy części prowizji pobranej przy udzielaniu pożyczki. Podniósł, iż pobrana prowizja stanowiła tę część wynagrodzenia pozwanego banku, która związana była wyłącznie z czynnościami przedkontraktowymi i kosztami pozwanego a swym zakresem obejmowała wyłącznie świadczenia w postaci jednorazowych czynności, które dotyczyły rozpatrzenia wniosku kredytowego oraz udzielenia kredytu. Wysokość tej prowizji w żaden sposób nie była uzależniona od okresu trwania umowy, czy też od okresu kredytowania i jako taka nie powinna podlegać proporcjonalnemu zwrotowi na podstawie art. 49 u.k.k.

Kolejno strona pozwana podniosła zarzut braku legitymacji procesowej powoda, kwestionując fakt zawarcia między powodem o kredytobiorcą umowy cesji. Wskazano, że na etapie przedsądowym umowa przelewu przedmiotowej

wierzytelności nie została nigdy okazana pozwanemu. Ponadto, z ostrożność procesowej zakwestionowano ważność tej umowy ze względu na zawarcie jej przez cedenta pod wpływem błędu.

Gdyby nawet jednak umowa cesji była ważnie zawarta, pozwany wskazał, że jej przedmiotem była wierzytelność nieistniejąca. Pozwany zakwestionował poprawność wyliczenia roszczenia. Brak jest podstaw prawnych do uznania, że jedyną metodą do rozliczenia prowizji w przypadku wcześniejszej spłaty pożyczki jest metoda liniowa.

Mając na uwadze, iż powód powołał się na wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE) z dnia 11 września 2019 r. wydany w sprawie C-383/18, pozwany wskazał, iż dokonana w w/w wyroku interpretacja Dyrektywy o kredycie konsumenckim (...) nie jest wiążąca dla pozwanego banku i wywołuje tylko skutki bezpośrednie wobec państw członkowskich UE co do obowiązku jej implementacji. Wiążące nie są również same przepisy Dyrektywy. Podniesiono również, iż TSUE dokonał wykładni jedynie na podstawie angielskiej i niemieckiej wersji językowej, zaś wersja polska ma inne brzmienie. Strona pozwana dodała także, iż wykładnia zaprezentowana przez TSUE jest uzasadniona celami ochrony konsumentów i nie powinna odnosić się wobec cesjonariusza, będącego przedsiębiorcą. Jej zdaniem wystąpienie przez stronę powodową z powództwem przeciwko bankowi jest nadużyciem prawa w rozumieniu art. 5 k.c. z uwagi na fakt występowania z przez powoda będącego przedsiębiorcą z roszczeniem przysługującym konsumentowi w oparciu o wykładnię tworzoną przez TSUE dla konsumentów. Ponadto pozwany podniósł, iż art. 49 u.k.k. jest jasny i winien być interpretowany zgodnie z zasadami wykładni językowej.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 31-41)

Sąd postanowieniem z dnia 25 marca 2021 roku stwierdził utratę mocy nakazu zapłaty wydanego dnia 19 listopada 2020 roku.

(postanowienie k. 46)

Pismem z dnia 09 sierpnia 2021 r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Powód wskazał, że umowa przelewu wierzytelności jest ważna i skuteczna, zaś powód posiada legitymację procesową czynną. Wskazał, że wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki może być zbyta przez konsumenta. Sporność wierzytelności nie powoduje, że ona nie istnieje. Powód podkreślił, że nabywając wierzytelność nie nadużył prawa podmiotowego.

(pismo powoda k. 57-62)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. Z. w dniu 22 czerwca 2017 r. zawarła z B. M. umowę pożyczki nr (...) Kwota pożyczki została określona na 2.500 zł. Umowa została zawarta na czas określony od sierpnia 2017 roku do sierpnia 2020 roku. Pożyczkobiorca zobowiązał się do zapłaty opłat prowizji i innych kosztów związanych z udzieleniem pożyczki.

(okoliczności bezsporne, a ponadto: kopia umowy pożyczki k. 17-19)

Pożyczkobiorca 19 lipca 2017 roku dokonał wcześniejszej całkowitej spłaty zadłużenia, wynikającego z w/w umowy pożyczki.

(okoliczność bezsporna, oświadczenie pożyczkobiorczynie k. 15)

K. Z. zawarła ze spółką L. Sp. z o.o. z siedzibą we W. umowę cesji wierzytelności nr (...). Przedmiotem umowy była wierzytelność pieniężna, przysługująca cedentowi w stosunku do pozwanego banku z tytułu umowy pożyczki o nr (...), obejmująca w szczególności wierzytelność o zwrot wszelkich nienależnie pobranych opłat i kosztów oraz o zwrot kosztów w związku z wcześniejszą spłatą w/w umowy pożyczki wraz ze wszystkimi związanymi z tymi wierzytelnościami prawami. Konsument otrzymał od powoda kwotę 100 zł z tytułu umowy przelewu wierzytelności i nie rości sobie żadnych pretensji w związku z tą umową.

(okoliczności bezsporne, a ponadto: kopia umowy cesji k. 12-12v)

Pismem datowanym na 29 października 2020 r. powód zawiadomił pozwany bank o dokonanych przez pożyczkobiorczynię przelewach wierzytelności, a także o wyrażeniu przez niego zgody na uchylenie tajemnicy bankowej na rzecz powoda. Jednocześnie powód wezwał pozwanego do zapłaty spornej kwoty w terminie 3 dni od dnia doręczenia wezwania.

(okoliczności bezsporne, a ponadto: przedsądowe wezwanie do zapłaty wraz z zawiadomieniem o przelewach wierzytelności k. 6)

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o okoliczności między stronami bezsporne oraz o wyżej powołane dokumenty i kopie dokumentów, które uznał w całości za wiarygodne. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należy, że żadna ze stron, co do zasady, nie poddawała w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej, a również i Sąd nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu. Nadmienić należy, iż okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów zgodnie z treścią art. 229 - 230 k.p.c., albowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione na zasadzie przywołanych przepisów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty w wysokości 341,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 09 listopada 2017 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. Przedmiotem dochodzonego roszczenia była proporcjonalna kwota prowizji z tytułu wcześniejszej spłaty pożyczki przez poprzednika prawnego powoda.

W sporze między stronami bezspornym było zawarcie między K. Z. , a pozwanym bankiem umowy pożyczki (kredytu konsumenckiego) nr (...). Kredytobiorczyni dokonała wcześniejszej całkowitej spłaty w/w umowy kredytu. Spłata miała miejsce w dniu 19 lipca 2017 roku.

Spór między stronami dotyczył faktu zawarcia umowy przelewu wierzytelności i jej ważności oraz zasadności zwrotu prowizji.

Podstawą dochodzonego roszczenia był art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r., o kredycie konsumenckim (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 1083 ze zm., dalej jako: u.k.k.) w zw. z art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 49 ust. 1 u.k.k. w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Art. 49 i 48 ustawy o kredycie konsumenckim stanowi efekt implementacji art. 16 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (...) z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej Dyrektywę 87/102/EWG (dalej: Dyrektywa(...)). Art. 481 § 1 k.c. stanowi natomiast, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Na początku rozważań prawnych wskazać należy, że definicja legalna terminu „całkowity koszt kredytu” znajduje się w art. 5 pkt 6 u.k.k. Zgodnie z powyższą definicją całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności są to odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże, jeżeli są znane kredytodawcy (lit. a), a także koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach (lit. b). Wyjątkiem są koszty opłat notarialnych ponoszone przez konsumenta, które nie stanowią całkowitego kosztu kredytu.

Przywołany przepis art. 49 u.k.k. przewiduje zatem mechanizm obniżenia kosztów kredytobiorcy z tytułu umowy o kredyt konsumencki albo kosztów związanych z taką umową, ustanawiając zasadę proporcjonalnej redukcji tych kosztów. Jak wskazano w literaturze, w sytuacji gdy konsument dokona spłaty kredytu przed terminem określonym w umowie, proporcjonalnemu obniżeniu powinny ulec wszelkie koszty składające się na całkowity koszt kredytu w rozumieniu art. 5 pkt 6 u.k.k., włącznie z kosztami, których wysokość nie zależy od okresu obowiązywania umowy, czyli takimi jak opłaty i prowizje z tytułu wykonania przez bank czynności jednorazowych (Ł. Obzejta, Koszty związane z kredytem konsumenckim w związku z wyrokiem L. , LEX/el. 2019.). Podobne stanowisko zajął również K. Osajda wskazując, że koszty od których ponoszenia konsument zostaje zwolniony na podstawie art. 49 u.k.k., obejmują wszelkie świadczenia na rzecz kredytodawcy, które przekraczają wysokość kapitału. Zakres tych kosztów pozostaje szerszy od całkowitego kosztu kredytu w rozumieniu art. 5 pkt 6 u.k.k., może bowiem obejmować również roszczenia powstałe już po zawarciu umowy i niemożliwe do przewidzenia przez kredytodawcę w chwili jej zawarcia (K. Osajda (red.) Komentarz do art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim, Legalis 2019).

Wskazać należy, że ostatnia część zdania art. 49 ust. 1 u.k.k. wyraźnie stanowi, iż obniżeniu podlegają również te z kosztów, które zostały poniesione przez konsumenta przed spłatą kredytu. W związku z powyższym uznać należy, że intencją ustawodawcy było nieróżnicowanie obniżenia kosztu kredytu od tego jaki charakter ma dany koszt i kiedy (w jakim czasie) został poniesiony. Przepis ten należy interpretować zgodnie z istotą i celem ustawy o kredycie konsumenckim. Bez wątplenia bowiem ratio legis tego przepisu jest zmniejszenie ciężarów finansowych konsumenta kredytobiorcy.

Zaprezentowane stanowisko znajduje potwierdzenie w judykaturze. Uchwałą z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt III CZP 45/19, Sąd Najwyższy stwierdził, że uprawnienie konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku jego spłaty w całości przed terminem określonym w umowie obejmuje także prowizję za udzielenie kredytu. Przywołać należy również stanowisko Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zawarte w wyroku z dnia 11 września 2019 r. w sprawie C-383/18L. sp. z o.o. przeciwko (...) im. (...), S. B.S.A. oraz m. (...)S.A. W niniejszym wyroku TSUE dokonał wykładni art. 16 ust. 1 Dyrektywy (...), zgodnie z którą przepis ten należy interpretować w ten sposób, że prawo konsumenta do obniżenia całkowitego kosztu kredytu w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu obejmuje wszystkie koszty, które zostały nałożone na konsumenta. Uzasadniając swoje stanowisko TSUE podniósł, że art. 3 lit. g Dyrektywy(...), który definiuje pojęcie „całkowitego kosztu kredytu”, nie zawiera żadnego ograniczenia, które dotyczyłoby okresu obowiązywania danej umowy o kredyt. Podkreślono również, że przy dokonywaniu wykładni art. 16 przedmiotowej Dyrektywy wzięto pod uwagę nie tylko brzmienie przepisu w różnych wersjach językowych, ale również kontekst oraz cele regulacji. Skuteczność prawa konsumenta do obniżki całkowitego kosztu kredytu byłaby osłabiona, gdyby przyjąć, że obniżenie kredytu ogranicza się do uwzględnienia jedynie kosztów przedstawionych przez kredytodawcę jako zależnych od okresu obowiązywania umowy. Tym samym na uwzględnienie nie zasługuje zarzut pozwanego podważający wykładnię zaproponowaną przez TSUE z uwagi na jej oparcie wyłącznie na dwóch wersjach językowych dyrektywy, z których żadna nie jest wersją polską. Skuteczność takiego zarzutu wymagałaby wskazania istotnych rozbieżności językowo-semantycznych między polską a innymi wersjami językowymi dyrektywy, gdyż oczywiście każda z tych wersji ma w prawie unijnym równą skuteczność.

Zaznaczyć należy, że także z samej umowy wynika, że prowizja stanowi część całkowitego kosztu kredytu. Została ona bowiem kredytowana przez bank i wchodziła w skład wypłaconej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki.

Pozwany podnosił również, że przywołany przez powoda wyrok TSUE nie będzie miał zastosowania w przedmiotowej sprawie, gdyż wyrokiem tym związany jest jedynie sąd zadający pytanie prejudycjalne. Tutejszy Sąd w pełni podziela zdanie Sądu Najwyższego zawarte w w/w uchwale z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt III CZP 45/19. Wskazać należy na art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U.2004.90.864/2 z dnia 2004.04.30), zgodnie z którym TSUE jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym o wykładni Traktatów oraz o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii. W związku z powyższym TSUE jest również uprawniony do dokonania wykładni Dyrektywy 2008/48/WE i wykładnia ta ma charakter wiążący. W sytuacji, gdy TSUE dokonał interpretacji przepisu prawa unijnego, to taki sam sposób interpretacji winny też przyjmować sądy

krajowe w swoich wyrokach. Skład orzekający podziela również zdanie Sądu Najwyższego, że orzeczenie TSUE wiąże sądy krajowe, skoro wydanie przez sąd krajowy orzeczenia z oczywistym naruszeniem wyroku TSUE może stanowić podstawę odpowiedzialności państwa członkowskiego za szkody wyrządzone jednostkom wskutek naruszenia prawa wspólnotowego. Podkreślić należy, że sąd krajowy, w zakresie w jakim stosuje prawo unijne, staje się sądem unijnym i związany jest wykładnią przepisów unijnych dokonywaną przez TSUE.

Również w doktrynie wpływ dokonanej przez TSUE wykładni dyrektywy na orzecznictwo oraz praktykę sądów krajowych nie budzi wątpliwości. Przywołać można Ł. Obzejta, który stwierdził, że dla przyjęcia takiego rozwiązania nie ma znaczenia to, że odpowiedź na pytanie prejudycjalne wiąże jedynie sąd krajowy, zadający pytanie prejudycjalne w sprawie, w ramach której pytanie to zostało zawarte, jak również nie ma znaczenia to, że sądy krajowe stosują prawo wewnętrzne (art. 49 ust. 1 u.k.k.), a nie unijne (art. 16 ust. 1 dyrektywy(...)). Polska zobowiązana była do pełnej implementacji art. 16 ust. 1 dyrektywy (...) do wewnętrznego porządku prawnego, a następnie (sądy) do zapewnienia stosowania przepisu prawa wewnętrznego implementującego art. 16 ust. 1 dyrektywy (...) (art. 49 ust. 1 u.k.k.) – aby cel wyznaczony w art. 16 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE został w pełni osiągnięty. Dlatego też, jak podnosi autor, wpływ wyroku C-383/18, L., na praktykę i orzecznictwo nie powinien budzić wątpliwości (Ł. Obzejta, Koszty związane z kredytem konsumenckim w związku z wyrokiem L. , LEX/el. 2019.).

Kolejno pozwany zaprzeczał temu, że pożyczkobiorca zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, ponieważ umowa taka nie została doręczona pozwanemu na etapie przedsądowym. Zarzut ten w ocenie sądu jest bezzasadny, gdyż do skutecznego zawarcia umowy przelewu wierzytelności nie jest wymagana wiedza dłużnika o zawarciu takiej umowy. Umowa cesji została uregulowana w art. 509 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Paragraf 2 stanowi natomiast, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W ocenie sądu sam fakt zawarcia umowy przelewu wierzytelności z między powodem a K. Z. nie budzi wątpliwości. Fakt ten w ocenie sądu został wykazany w sposób wystarczający przez powoda. Pełnomocnik powoda przedłożył kopię umowy cesji. Zwieńczając argumentację w tym zakresie nadmienić należy, że dla uznania nieważności czynności zawartej pod wpływem błędu konieczne jest złożenie przez stronę działającą w błędzie oświadczenia o uchyleniu się od skutków czynności zawartej pod wpływem błędu w terminie zawitym 1 roku od dnia wykrycia błędu (art. 88 § 1 i 2 k.c.). W przedmiotowej sprawie nie wykazano by cedent takie oświadczenie złożył, w związku z czym umowę przelewu wierzytelności należy traktować jako ważną i skuteczną. Pozwany kwestionując ważność umowy nie wykazał także, by zawarta umowa przelewu wierzytelności sprzeciwiała się ustawie, zastrzeżeniu umownemu czy właściwości zobowiązania. Umowa cesji nie wskazywała również konkretnej wysokości wierzytelności, lecz precyzowała ją w inny sposób – określając w sposób jednoznaczny źródło wierzytelności i wskazując, że cedent przelewa na cesjonariusza całość roszczeń pieniężnych związanych z tą wierzytelnością. Wobec powyższego zarzut „nieistnienia” wierzytelności wobec skutecznego zakwestionowania wysokości dochodzonej kwoty również należy uznać za niezasadny.

Jako bezzasadny sąd uznał także zarzut pozwanego dotyczący wystąpienia przez powoda z roszczeniem, które (jak wynika z motywów orzeczenia TSUE) dotyczy konsumenta. Na mocy umowy cesji dochodzi do pochodnego nabycia wierzytelności. Jak wynika z samej właściwości umowy przelewu wierzytelności, cesjonariusz nabywa wierzytelność dokładnie w takim kształcie i stanie w jakim przysługiwała ona cedentowi. Wierzytelność nabyta przez cesjonariusza jest identyczna do tej zbytej przez cedenta. Nowy wierzyciel może żądać od dłużnika spełnienia świadczenia na takich samych zasadach na jakich był do tego uprawniony zbywca. Co więcej, z punktu widzenia konsumenta umowa cesji może być korzystną formą dochodzenia roszczenia, gdyż pozwala mu uzyskać korzyści z roszczenia, które musi być dochodzone na drodze sądowej – z pominięciem trudności z tym związanych. W ocenie sądu działalności takiej nie można co do zasady uznać za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego.

Zdaniem Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut nieudowodnienia przez powoda dokonania wcześniejszej spłaty przez konsumenta. W ocenie Sądu teza ta nie znalazła odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Wskazać należy, że pozwany jako bank i strona przedmiotowej umowy pożyczki mógł bez żadnych przeszkód uzyskać i

przedstawić dowody, wskazujące na brak wcześniejszej całkowitej spłaty kwoty pożyczki przez konsumenta. Pozwany nie przeprowadził jednakże takiego przeciwdowodu. Powód zaś na wykazanie niniejszej okoliczności przedstawił zarówno oświadczenie pożyczkobiorcy, jak i raport z Biura (...). Zauważyć należy, że oświadczenie o dokonaniu całkowitej spłaty pożyczki zostało podpisane przez konsumenta za pomocą platformy autenti.com, a strona powodowa załączyła do pozwu kartę podpisów, poświadczającą złożenie podpisów i pieczęci elektronicznych. W ocenie Sądu dowody te nie budziły wątpliwości, w związku z czym uznać należało, iż do całkowitej spłaty pożyczki doszło w dniu 19 lipca 2017r.

Wskazać należy, że ustawodawca nie wskazał wprost szczegółowego sposobu obliczenia kosztów kredytu podlegających zwrotowi na rzecz konsumenta, jednakże art. 49 u.k.k. nakazuje przyjąć, iż koszty te ulegają proporcjonalnemu obniżeniu w stosunku do czasu trwania zobowiązania. Umowa została zawarta 22 czerwca 2017r. Strony w umowie kredytu określiły okres kredytowania na 36 miesięcy, czyli na 1096 dni. Kredytobiorca dokonał całkowitej spłaty kredytu w dniu 19 lipca 2017 r. Faktyczny okres kredytowania trwał zatem 27 dni i tylko za ten okres należy się pozwanemu prowizja. Kwota kosztów należnych za 1 dzień wynosi 0,32 zł ($349,75 \text{ zł} : 1096 \approx 0,32 \text{ zł}$). Do zwrotu na rzecz powoda pozostaje kwota zł ($0,32 \text{ zł} \times 1069 \text{ zł} \approx 342,08 \text{ zł}$).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zgodnie z żądaniem pozwu kwotę 341,29 zł, o czym orzekł jak w pkt I wyroku.

Roszczenie odsetkowe znajduje swoją podstawę prawną w art. 481 k.c. Zgodnie z art. 52 u.k.k. pozwany miał obowiązek rozliczenia się z konsumentem w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu. Konsument dokonał wcześniejszej spłaty w dniu 19 lipca 2017 r. Termin do rozliczenia upłynął zatem 2 sierpnia 2019 r. Odsetki ustawowe za opóźnienie należało zatem zasądzić od dnia 9 listopada 2019 r. do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu.

W punkcie drugim wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Pozwany w całości przegrał sprawę i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu ciążył na nim obowiązek poniesienia kosztów procesu, w tym obowiązek zwrotu kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową. Powód poniósł koszty procesu w wysokości 137 zł, na którą to sumę złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika powoda w osobie adwokata w wysokości 90 zł, ustalone zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.), opłata od pozwu w wysokości 30 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony po dniu 07 listopada 2019, tj. po nowelizacji przepisów kodeksu postępowania cywilnego, zaś w pozwie zawarto wnioski o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Wobec tego, Sąd na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c. od zasądzonych kosztów procesu zasądził również odsetki ustawowe za opóźnienie, liczone od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sędzia Agnieszka Kamińska- Urbańska

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego bez pouczenia;
2. Odstąpić od doręczenia za pośrednictwem portalu informacyjnego;
3. niniejsze zarządzenie umieszczone zostało na portalu informacyjnym w celach informacyjnych i nie wywołuje skutków procesowych; doręczenie wywołujące skutki procesowe na zarządzenie przewodniczącego dokonane zostanie według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (drogą pisemną, przez pocztę).

Sędzia Agnieszka Kamińska-Urbańska